

HISTÒRIA D'UN EMPLEAT BS

(carta rebuda d'un empleat de Banc Sabadell)

Fa anys que vaig entrar a treballar a Banc Sabadell. Allò era bastant diferent del que ara és aquesta empresa. El sentiment de treballar per a aquell Banc Sabadell era d'orgull i causava l'admiració de qui se n'assabentava.

Jo estava content perquè pensava que era una feina amb un bon horari, que em permetria compatibilitzar el treball amb la família i els meus interessos per altres temes. Amb els anys ha resultat que d'aquell horari no queda res perquè em van dir que si volia «millorar» hauria de posar-hi més temps. Vaig dir que sí i, primer, vaig començar a descuidar els meus interessos i, al final, fins i tot la família. I no vaig dir res del que pensava.

Aquell Banc que m'ajudava a pagar les ulleres que acabava necessitant de tant puntejar llistats i que, fins i tot, em donava suport econòmic si necessitava altres intervencions mèdiques. Ai! Allò es va acabar. M'ho van treure. Però jo, agraït pels favors rebuts, no vaig dir res del que pensava.

Van arribar els ordinadors i vaig pensar que seria un ajut per millorar el rendiment i podria dedicar una mica més de temps a la família. Però, en lloc d'això, ara cada cop he d'estar més pendent de mil i una històries que l'ordinador em comunica: normes que he de complir, correus que no paren

d'arribar, formularis que he de complimentar. Uf! Una infinitat de tasques. Ja no queda res d'aquell temps que pensava recuperar. Però jo no he dit res del que pensava.

Més recentment han començat a treure'm diners de la nòmina. Pel que es veu, ja no tinc dret a remuneracions pel temps que he dedicat a «la casa», ni a aquella petita alegria de quan queia el trienni: me'l treuen d'altres conceptes que em diuen que són «voluntaris». Adéu antiguitat! I no he dit res.

Diuen que em premien l'esforç que he dedicat al Banc i al seu creixement amb tots els bancs que ha anat incorporant al grup. Però, en realitat, m'ho acaben traient d'altres conceptes «voluntaris» d'aquesta nòmina que no entenc massa bé. Malgrat tot, jo no dic res. Callo.

Un dia em vaig posar a pensar una mica sobre el meu silenci. Per què no dic res? Per què callo? Pot ser que tingui por d'aixecar la veu pel que em puguin fer? Però... no m'han fet prou?

He decidit que, a partir d'ara, no callaré. Reclamaré i protestaré cada cop que em senti agredit. No sigui que algun dia també es quedin la meua veu.

Sabadell, agost de 2006

Connecta't al nostre web: People > Seccions Sindicals > COMFIA-CCOO > <http://bs.comfia.net>

Butlleta d'afiliació	Enviar a ➔ 0901 – 0105 CC.OO.	Signatura:	
Nom:	Ofic.:	DNI:	Data: / /
Domicili:	CP:		
Població:			
Cte. Càrrec:			
Estic informat que les dades personals que facilito per a la gestió sol·licitada s'incorporaran a un fitxer automatitzat de dades de caràcter personal per a ús intern sota la responsabilitat de CCOO, que puc exercitar els drets d'accés, rectificació i cancel·lació de les dades que hi ha en aquest fitxer en els termes previstos en la LOPD 15/99 i resta de normativa complementària a través de les seues de CCOO i, per tant, dono la meua conformitat a la recollida de dades, i també a la cessió per a la finalitat esmentada que pot fer CCOO en els termes previstos en la Llei esmentada.			